

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupíčkové v právní věci žalobce: **A. K.**, zastoupen JUDr. Mgr. Jiřím Drobečkem, advokátem se sídlem Štefánikova 14, Hodonín, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: **I) město Veselí nad Moravou**, se sídlem tř. Masarykova 119, Veselí nad Moravou, **II) R. K.**, **III) J. K.**, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5. 9. 2018, č. j. 30 A 131/2016 – 83.

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 8. 6. 2016, č. j. JMK 84609/2016, sp. zn. S-JMK 55145/2016/ODOS, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Veselí nad Moravou, odboru Stavebního úřadu (dále jen „silniční správní úřad“), ze dne 22. 2. 2016, č. j. MVNM/5646/2016, sp. zn. S-MVNM/12106/2015/ŽPÚP. Tímto rozhodnutím silniční správní úřad deklaroval, že na pozemku p. č. X v k. ú. V., jenž je ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení I, se nachází veřejně přístupná účelová komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), určená k užívání chodci a cyklisty, a přikázal osobě zúčastněné na řízení I odstranění pevné překážky z této veřejně přístupné účelové komunikace. Dále silniční správní úřad deklaroval, že na pozemku p. č. X v k. ú. V., jenž je ve společném jmění manželů osob zúčastněných na řízení II a III, se nenachází veřejně přístupná účelová komunikace.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který ji zamítl rozsudkem ze dne 5. 9. 2018, č. j. 30 A 131/2016 – 83.

[3] V odůvodnění rozsudku krajský soud konstatoval, že k tomu, aby komunikace byla označena za veřejně přístupnou účelovou komunikaci, musí být splněny jak podmínky stanovené v § 7 zákona o pozemních komunikacích, tak podmínky, které dovodila judikatura soudů, tj. udělení souhlasu s obecným užíváním a nezbytná komunikační potřeba. Všechny tyto podmínky přitom musejí být splněny kumulativně (současně). Stran souhlasu vlastníků pozemku p. č. X s jeho obecným užíváním se přitom krajský soud zcela ztotožnil s posouzením věci, jak jej provedl žalovaný, potažmo silniční správní úřad. Ten dospěl k závěru, že žádný z důkazů, jež jsou součástí správního spisu, neobsahuje výslovný souhlas majitelů pozemku p. č. X s obecným užíváním svého pozemku a nebylo možno z nich vyvodit ani udělení souhlasu konkludentní formou, tzv. souhlas mlčky. Vlastníci pozemku parc. č. X se naopak k jeho využívání širokou veřejností opakovaně vyjadřovali negativně a také mu aktivně bránili, což lze doložit již původním záměrem umístit rodinný dům do samotné hranice pozemku, dále záměrem oplotit svůj soukromý majetek, či současné vymezení hranice pozemku ocelovými tyčemi.

[4] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že se správní orgány v předcházejícím řízení dostatečně nevypořádaly s možností vzniku veřejně přístupné účelové komunikace ze zákona, tedy strpěním obecného užívání komunikace ze strany předchozího vlastníka (osoby zúčastněné na řízení I). Silniční správní úřad se touto otázkou v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí velmi podrobně zabýval (konkrétně na str. 11, 12 a 21 odůvodnění). Podle krajského soudu je zřejmé, že kroky, které i sama osoba zúčastněná na řízení I v dané lokalitě činila, měly za následek ukončení existence původní účelové komunikace v tom rozsahu, v jakém byla do té doby užívána, přičemž odprodej pozemku parc. č. X soukromému vlastníkovvi za účelem výstavby rodinného domu toto pouze potvrdil. Přechod souhlasu předchozího vlastníka pozemku na vlastníka současného tedy v posuzovaném případě nebyl možný, jelikož v době prodeje pozemku nebyl s takovým užíváním souladný už ani případný dřívější (konkludentní) souhlas původního vlastníka. Ten nadto poskytl namísto původní účelové komunikace náhradu v podobě alternativního přístupu k pozemkům v dané lokalitě.

[5] Krajský soud dále souhlasil s žalovaným v tom ohledu, že silniční správní úřad nebyl při rozhodování o deklaraci předmětné veřejně přístupné účelové komunikace vázán závěry, k nimž dospěl jiný správní orgán při posuzování této otázky jako otázky předběžné pro účely jiného správního řízení. Vznikne-li spor o tom, zda určitá komunikace je či není veřejně přístupnou účelovou komunikací, je příslušným ve věci rozhodnout silniční správní úřad (§ 40 zákona o pozemních komunikacích), který o tom vydá deklaratorní rozhodnutí. Takové rozhodnutí je pak závazným určením charakteru posuzované komunikace, které působí vůči všem dalším subjektům a na které se od jeho vydání lze odvolávat v jakémkoliv dalším případném správním či jiném řízení. V daném případě tedy nelze shledat na straně žalobce porušení zásady předvídatelnosti či zásady

pokračování

legitimního očekávání tak, jak jej v souvislosti s rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 1. 2013, č. j. JMK 94944/2012, sp. zn. S-JMK 94944/2012-OÚPSŘ, žalobce namítal.

[6] Krajský soud nepřisvědčil žalobci ani v tom, vyslovil-li v podané žalobě své pochybnosti nad nynější možností obslužnosti své nemovitosti. Primárním určením pozemku p. č. X je v prostoru mezi parcelami p. č. X a p. č. X zajištění napojení garáže rodinného domu č. p. X ve vlastnictví žalobce na místní komunikaci na pozemku p. č. X, a to v nezbytné šíři. Šíři pozemku cca 7 m lze přitom považovat za dostatečnou pro vjezd motorového vozidla do garáže rodinného domu č. p. X ve vlastnictví žalobce. Toto bylo ověřeno praktickou zkouškou vjezdu a výjezdu osobního motorového vozidla, jejíž průběh je zachycen v protokolu z kontrolní prohlídky ze dne 24. 4. 2015. Za těchto podmínek proto nebylo podle krajského soudu možné uvažovat o omezení soukromého vlastnictví osob zúčastněných na řízení II a III skrze institut veřejně přístupné účelové komunikace, jelikož zde na tomto omezení absentuje veřejný zájem. K tomu pak krajský soud doplnil, že vzhledem k délce připojení, které v daném případě činí cca 9 m, a dále vzhledem k jeho určení toliko pro jedinou nemovitost, se jedná o dopravní napojení nemovitosti (rodinného domu č. p. X) na pozemní komunikaci ve smyslu § 10 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Dopravní obslužnost nemovitosti ve vlastnictví žalobce je tak zcela zajištěna a žalobce v tomto ohledu není nikterak krácen na svých právech.

III.

[7] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[8] Stěžovatel nesouhlasil s názorem krajského soudu, že u pozemku par. č. X nebyl nikdy dán byt' i konkludentní souhlas k jeho užívání coby veřejně přístupné účelové komunikace. Podle stěžovatele byl dán souhlas právního předchůdce současných vlastníků (osob zúčastněných na řízení II a III) a sice osoby zúčastněné na řízení I. Rovněž byl dán konkludentní souhlas osob zúčastněných na řízení II a III, a to v rámci řízení o umístění stavby rodinného domu č. p. X, jenž spočíval ve změně projektové dokumentace tak, aby tyto získaly kladné stanovisko stěžovatele a mohly začít s realizací svého stavebního záměru. Změnou projektové dokumentace tedy došlo k potvrzení doposud zaužívaného statutu quo v daném místě. Podle stěžovatele odporuje institutu dobré víry, aby někdo nejprve projevil souhlas, aby tak pro sebe získal výhodu ve stavebním řízení a v okamžiku, kdy se mu jím dříve učiněný souhlas již nehodí, začal tvrdit opak. Krajský soud však neakceptoval tvrzení stěžovatele, že projevy osob zúčastněných na řízení II a III a projevy různých správních orgánů byl utvrzen o tom, že byl poskytnut souhlas, resp. přesvědčován o tom, že v daném prostoru se nachází veřejně přístupná účelová komunikace.

[9] Podle stěžovatele bylo na místě zjistit svědeckou výpověď navrženého svědka Z. F. okolnosti, za jakých došlo ze strany osob zúčastněných na řízení II a III ke změně projektové dokumentace, co ony samy v rámci řízení o umístění stavby v roce 2008 deklarovaly a jak tento stav mohl vnímat stěžovatel. Pokud osoby zúčastněné na řízení II a III svým jednáním v roce 2008 daly najevo, že budou respektovat status quo a změnily tak projektovou dokumentaci svého rodinného domu, tak tím daly právo stěžovateli spoléhat

se na určitý právní režim daného místa. Toto bylo umocněno dále tím, že různí úředníci včetně Z. F., jakožto představitelé státní správy, opakovaně vyjadřovali (i písemnou formou), že se v daném prostoru nachází veřejně přístupná účelová komunikace. Uvedené právo spoléhat se na zachování zaužívaného statutu quo není ničím jiným než dobrou vírou na straně stěžovatele, a ta by měla být chráněna i v případě, že deklaratorní rozhodnutí o existenci veřejně přístupné účelové komunikace nevydal silniční správní úřad.

[10] Stěžovatel je tedy toho názoru, že pokud osoby zúčastněné na řízení II a III změnou projektové dokumentace v roce 2008 byt' nepřímou vyslovily souhlas s užíváním daného pozemku jako veřejně přístupné účelové komunikace a až později v roce 2015 vyslovily kvalifikovaný nesouhlas, pak s ohledem na dobrou víru stěžovatele musí jít o veřejně přístupnou účelovou komunikaci vzniklou ze zákona. Krajský soud měl při hodnocení těchto projevů hledat míru rovnováhy mezi poskytnutím ochrany subjektivních práv, jak stěžovatele, tak i osob zúčastněných na řízení II a III, což však neučil, resp. zcela neodůvodněně se přiklonil na stranu osob zúčastněných na řízení II a III, čímž porušil zásadu ochrany dobré víry na straně stěžovatele a rovněž i zásadu proporcionality.

[11] Stěžovatel dále namítal, že před rokem 2008 a následně mu zaužívaný status quo umožňoval využívat veřejně přístupné účelové komunikace ke své podnikatelské činnosti. Nyní bylo deklaratorně rozhodnuto o tom, že na pozemku p. č. X je sice veřejně přístupná účelová komunikace, avšak pouze pro pěší a cyklisty. Žalovaný ani krajský soud se vůbec nevěnovali tomu, že veřejně přístupná účelová komunikace na pozemcích p. č. X a X byla užívána z naléhavé komunikační potřeby, kdy mimo jiné takto byla zajištěna dostupnost zásobování pro potřeby penzionu stěžovatele. Krajským soudem zmiňovaná alternativa, kterou nabídla osoba zúčastněná na řízení I, nemůže dosažitelnost obslužnosti nahradit. Žalovaný ani krajský soud dále nezkontrolovali, zda prostor na obou pozemcích, není toliko jedinou přístupovou komunikací daných parametrů, která slouží k zajištění obslužnosti provozovaného penzionu, tedy ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníka penzionu s ostatními pozemními komunikacemi. Přístup k penzionu ve vlastnictví stěžovatele je přitom zabezpečen výhradně po cestě nacházející se na obou pozemcích. Cesta na obou pozemcích tak naplňuje podmínku tzv. nenahraditelné komunikační nutnosti a její funkce nebyla zajištěna žádným soukromoprávním institutem. Krajský soud bez racionálního důvodu poskytl větší ochranu vlastnickému právu osob zúčastněných na řízení II a III na úkor stěžovatele, neboť nelze nalézt žádný jiný vhodný způsob, jak může stěžovatel zajistit obslužnost svého penzionu a jak handicapovaní hosté mohou vstupovat do prostor penzionu. Představa, že tyto lidé si ponesou svá zavazadla cca 20 a více metrů je neakceptovatelná.

[12] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje s výrokem a odůvodněním napadeného rozsudku. Krajský soud svůj výrok srozumitelně a dostatečně odůvodnil, zákonným způsobem a dostatečně zjišťoval skutkovou podstatu a řádně

pokračování

přezkoumal důvody, které vedly k vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný neshledal ani žádný jiný nedostatek, který by odůvodňoval podání kasační stížnosti.

[14] K otázce existence obligatorního znaku souhlasu s obecným užíváním žalovaný uvedl, že se zcela ztotožnil jak se zjištěným skutkovým stavem, tak s právním posouzením všech zjištěných skutečností silničním správním úřadem. Stěžovatel ve svých námitkách vycházel z podkladů, které nejsou rozhodnutím silničního správního úřadu. Rozhodnutí stavebního úřadu, kterým došlo k umístění domu na pozemku p. č. X, ani pozdější změna v projektové dokumentaci neznamenají souhlas s veřejným užíváním a nejsou pro nyní posuzované správní řízení jakkoliv relevantní. Posouzení předběžné otázky existence veřejně přístupné účelové komunikace jiným správním orgánem není pro silniční správní úřad ohledně posouzení merita věci, tj. posouzení existence veřejně přístupné účelové komunikace, závazné.

[15] Žalovaný dále uvedl, že ve správním řízení bylo prokázáno, že stěžovatel má svoji nemovitost přístupnou i bez užití pozemku p. č. X, a to po pozemku p. č. X. Pro ověření výše uvedeného byla provedena praktická zkouška vjezdu a výjezdu osobního motorového vozidla se závěrem, že najetím motorového vozidla není ohrožena bezpečnost silničního provozu nad rámec obdobných připojení. Primární potřeba stěžovatele, tedy obslužnost jeho garáže z komunikace na pozemku p. č. X, tak zůstává zcela zachována a stěžovatel není nijak krácen na svých právech. Hosté vinárny a penzionu pak mají zajištěn příjezd po místní komunikaci, na kterou je připojeno parkoviště penzionu, které zahrnuje i místo pro tělesně postižené. Samotný penzion navíc nedisponuje bezbariérovými ubytovacími kapacitami (ubytování umístěno v podkroví bez výtahu). Primární obslužností z komunikace na pozemku p. č. X je vjezd do garáže penzionu pro osobní potřebu majitele, případně hostů penzionu, a ta zůstává zachována.

[16] Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

V.

[17] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Jelikož stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto stížní námitkou, protože by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[20] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů

považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Skutečnost, že stěžovatel se závěry krajského soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost. V této souvislosti je třeba ještě dodat, že povinnost soudu posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že byl krajský soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci uplatněnou žalobcem a tu obsáhle vyvrátit; jeho úkolem bylo uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130). V tomto ohledu napadený rozsudek krajského soudu plně obстоjí.

[21] Podstatou kasační stížnosti je nesouhlas stěžovatele s právním závěrem krajského soudu (i správních orgánů), že na pozemku p. č. X ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení II a III se nenachází veřejně přístupná účelová komunikace. Podle názoru stěžovatele je v případě sporného pozemku splněna nejen podmínka udělení souhlasu jeho majitelů s veřejným užíváním, ale i podmínka nutné komunikační potřeby.

[22] Podle § 7 odst. 1 věty první zákona o pozemních komunikacích je účelovou komunikací pozemní komunikace, která *slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků*.

[23] Při posuzování dané věci Nejvyšší správní soud vycházel především z nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, v jehož právní větě je uvedeno: „*Ústavně konformní omezení vlastnického práva je možné pouze ve veřejném zájmu, na základě zákona a za náhradu, přičemž míra a rozsah omezení musí být proporcionální ve vztahu k cíli, který omezení sleduje, a prostředkům, jimiž je omezení dosahováno. Tam, kde jedna z těchto podmínek nuceného omezení vlastnického práva absentuje (například zákon nepředpokládá poskytnutí kompenzace za jeho omezení), jedná se o neústavní porušení vlastnického práva. V takových případech lze ústavně konformně omezit vlastnické právo pouze se souhlasem vlastníka, proto existuje-li v zákoně veřejnoprávní institut omezující vlastnické právo, aniž by s tímto omezením spojoval poskytnutí náhrady, je nezbytnou podmínkou jeho ústavní konformity souhlas vyjádřený vlastníkem. Tak je tomu v případě tzv. veřejně přístupných účelových komunikací definovaných v ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, v jejichž případě je vlastnické právo omezeno tím, že vlastník musí strpět obecné užívání pozemku jako komunikace (§ 19 zákona) a umožnit na něj veřejný přístup. Zákon o pozemních komunikacích však toto omezení nespojuje s poskytnutím finanční náhrady. S ohledem na shora uvedené lze tedy konstatovat, že jeho jediný ústavněkonformní výklad je ten, že s takovým omezením vlastnického práva musí vlastník příslušného pozemku souhlasit. Vedle nezbytného souhlasu vlastníka je podmínkou veřejného užívání soukromého*

pokračování

pozemku též existence nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby. Z dnešních hledisek posuzování legitimních omezení základních práv se totiž jedná o nezbytnou podmínku proporcionality omezení. Zjednodušeně řečeno, existují-li jiné způsoby, jak dosáhnout sledovaného cíle (zajištění komunikačního spojení nemovitostí), aniž by došlo k omezení vlastnického práva, je třeba dát před omezením vlastnického práva přednost těmto jiným způsobům.“

[24] Jak zcela správně uvedl krajský soud, k tomu, aby komunikace byla označena za veřejně přístupnou účelovou komunikaci, musí být splněny nejen podmínky stanovené v § 7 zákona o pozemních komunikacích, ale i podmínky, které dovodila judikatura soudů, tj. udělení souhlasu s veřejným užíváním a nezbytná komunikační potřeba. Všechny tyto podmínky přitom musejí být splněny kumulativně (současně). Jinak řečeno postačí, pokud jedna z uvedených podmínek splněna není, a nemůže se jednat o veřejně přístupnou účelovou komunikaci.

[25] Z obsahu správního spisu je zřejmé, že stěžovatel má zajištěn přístup ke svým nemovitostem, a to včetně přílehlajícího parkoviště pro hosty penzionu, po místní komunikaci, která se nachází na pozemcích p. č. X. Pokud jde o napojení garáže rodinného domu č. p. X ve vlastnictví stěžovatele na uvedenou místní komunikaci, toto je zajištěno po veřejně přístupné účelové komunikaci na pozemku p. č. X ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení I, na kterou přímo navazuje sjezd od předmětné garáže. Skutečnost, že najetí osobního vozidla do garáže, ať již jízdou vpřed, nebo jízdou vzad, stejně jako vyjetí z garáže couváním je možné a neohrožuje bezpečnost silničního provozu nad rámec obdobných připojení samostatných sjezdů, byla ověřena provedením praktické zkoušky dne 24. 4. 2015 za přítomnosti stěžovatele, o které byl vyhotoven písemný protokol. Pokud stěžovatel k výsledku této praktické zkoušky později namítal, že najetí osobního vozidla do garáže brání nedostatečná šířka této účelové komunikace (cca 1,9 m), pak je třeba uvést, že toto lze řešit jednoduchou úpravou samotného sjezdu, který se nachází rovněž na pozemku p. č. X. Za této situace lze proto oprávněně vycházet z toho, že stěžovatel je schopen zajistit si přístup ke svým nemovitostem přes pozemky ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení I, které jsou určeny k veřejnému užívání.

[26] Správní orgány proto postupovaly v souladu se zákonem (§ 7 odst. 1 věta druhá zákona o pozemních komunikacích) a i s citovaným nálezem Ústavního soudu, jestliže rozhodly o tom, že se na pozemku p. č. X ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení II a III nenachází veřejně přístupná účelová komunikace, neboť to bylo nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů těchto vlastníků. Podle řádně zjištěného skutkového stavu má stěžovatel zajištěn přístup ke svým nemovitostem po místní komunikaci vedoucí po pozemcích p. č. X a veřejně přístupné účelové komunikaci vedoucí po pozemku p. č. X. Pokud tedy existuje alternativa komunikačního spojení předmětných nemovitostí ve vlastnictví stěžovatele, byť z jeho pohledu není tak komfortní, není splněna podmínka nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby, která je nutným předpokladem veřejného užívání soukromého pozemku. Krajský soud proto nepochybil, když podanou žalobu zamítl.

[27] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že z obsahu správního spisu nelze jednoznačně dovodit ani splnění podmínky udělení souhlasu s veřejným užíváním

pozemku p. č. X. Je pravdou, že veřejně přístupná účelová komunikace, nyní umístěná pouze na pozemku p. č. X, v minulosti částečně zasahovala i na pozemek p. č. X. Právní předchůdce (osoba zúčastněná na řízení I) však prodal pozemek p. č. X současným majitelům (osoby zúčastněné na řízení II a III), a to za účelem výstavby rodinného domu. Současní majitelé s existencí veřejně přístupné účelové komunikace na svém pozemku nikdy nevyjádřili výslovný souhlas, naopak veřejnému užívání tohoto pozemku aktivně bránili (viz snaha oplotit pozemek, umístění kovových tyčí a kamenů v hranicích pozemku). Pouze ze skutečnosti, že v roce 2008 byli nuceni změnit projektovou dokumentaci stavby svého rodinného domu za účelem včasného kladného vyřízení své žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby s ohledem na čerpání hypotečního úvěru, nelze bez dalšího dovozovat existenci konkludentního souhlasu s veřejným užíváním předmětného pozemku. Nicméně, i kdyby byl konkludentní souhlas v minulosti udělen, je nesporné, že současní majitelé pozemku p. č. X s omezením svého vlastnického práva nesouhlasí, a co je zásadní, není splněna podmínka nutné komunikační potřeby (viz výše).

[28] Nejvyšší správní soud závěrem konstatuje, že krajský soud se velmi podrobně zabýval správností závěrů správních orgánů o neexistenci veřejně přístupné účelové komunikace na sporném pozemku, a to ze všech zákonem o pozemních komunikacích i soudní judikaturou vyžadovaných hledisek. Krajský soud současně vypořádal všechny námítky, které stěžovatel uplatnil v žalobě. Jelikož se zdejší soud s argumentací a závěry krajského soudu ztotožňuje, v podrobnostech odkazuje na napadený rozsudek, neboť smyslem soudního přezkumu není opakovat již jednou vyřčené.

[29] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[30] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[31] Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady vznikly, a ani právo na náhradu řízení neuplatnily (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. listopadu 2019

Mgr. David Hipšr
předseda senátu